

Semblarà mentida

Un dia escriuré, potser, si persisteixo, paraules juntes que sembli que no pugui ser

Foto: isorepublic

No sé on vaig llegir que la poesia era una paraula al costat d'una altra paraula que semblava que no podien haver anat juntes.

I sé -això sí- que va ser a la banda sonora d'una pel·li que es diu *Juno* que vaig escoltar una cançó que deia una frase una mica estranya: *I don't see what anyone can see in anyone else but you* (no veig el que qualsevol pot veure en ningú altre excepte en tu). És una frase difícil. Vaig voler fer la frase més senzilla, simplificar-la, positivament-la per fer-la més entenedora: *I can see what no one can see in you*. (Jo veig el que ningú veu en tu.)

I no sé quan però crec que un dia, d'aquí a molt de temps, quan siguis vellet, potser, i no em recordis, escriuré sobre aquesta manera única que tenia de veure't jo a tu. Sobre com m'agradava mirar la vida a través de la teva vida. O com m'encantava escoltar la música amb les teves orelles i quanta poesia trobava en com se't posava cada vegada la pell de gallina amb certes estrofes de certes cançons que coneixies.

Un dia escriuré, potser, si persisteixo, paraules juntes que sembli que no pugui ser. Que no podien haver estat juntes. Què sé jo, orquídia impertèrrita, simpatia lunar, insistents ombres anodines. Sauconita ploranera, fulles de no cap arbre.

Un dia, si m'hi miro, potser acabaré escrivint, fins i tot, que darrere de vint-i-tres horitzons més hi ha la pau del color de la tarda de tardor i l'olor dolça de figuera. I escriuré també sobre un rajolí de paraules que semblarà mentida, i ningú no s'ho creurà, com podien estar juntes, paraules com ara tu i com ara jo.